

i saa Henseende, og var villig til at nedsætte en Kommission. Senere har Ministeren ment, at en saadan Kommission maatte udstyres med en vis Myndighed, saa at den kunde kræve Oplysninger saavel af offentlige Myndigheder som af private Personer. Ministeren har i denne Anledning forhandlet med Udvalget om, hvorvidt man skulde sætte en Tilføjelse til det foreliggende Lovforslag, hvorved en saadan Kommission fik den nødvendige Bemyndigelse, eller om man ved et særligt Lovforslag skulde søge at faa denne Bemyndigelse indhentet. Ministeren var villig til at gaa den Vej, som Udvalget maatte ønske. Efter de Forhandlinger, der har fundet Sted, er man da enedes om, at den bedste Maade vilde være den, at der blev fremsat et særligt Lovforslag derom, og den højtærede Landbrugsminister har, som det fremgaar af Betænkningen, meddelt, at han i Løbet af kort Tid vil fremsætte et saadant. Forhaabentlig vil det hurtigt kunne vedtages i begge Ting, idet jeg gaar ud fra, at hvad enten man ønsker, at Aalegaardsprivilegierne og andre Fiskeriprivilegier paa Søterritoriet skal ophæves, eller man ønsker, de skal afløses, ønsker man fra alle Sider at naa til en endelig Ordning af denne Sag. Man kan da ogsaa sikkert forvente, at alle Partier vil støtte Forslaget om at nedsætte en Kommission, der hurtigst muligt kan foretage den nødvendige Undersøgelse og fremsætte Forslag.

Jeg tror, det er heldigt, at Spørgsmaalet om Aalegaardsretten er adskilt fra det foreliggende Lovforslag. Der er vel adskillige Fiskere og maaske ogsaa andre, der mener, at denne Sag kunde være løst ved en Paragraf i Fiskeriloven, men jeg tror af to Grunde, det vanskeligt lader sig gøre. For det første maa der, inden der fremsættes et Lovforslag om Ophævelse eller Afløsning, foretages grundige Forundersøgelser, og for det andet vil det, naar man endelig naar til at skulle ophæve Privilegierne, utvivlsomt fremkalde en ikke ringe Modstand i den danske Rigsdag. Gennemførelsen af en almindelig Fiskerilov kan volde Vanskeligheder nok, idet Interesserne paa dette Omraade er saa modstridende, og naar saa disse to store Spørgsmaal kædes sammen, øges Vanskelighederne. Den bedste Løsning vil derfor være den, at man tager Fiskeriloven for sig og Spørgsmaalet om Privilegiernes Ophævelse for sig.

Som nævnt er Vanskelighederne ved Gennemførelsen af en almindelig Fiskeri-

lov store, fordi Interesserne er meget modstridende. Det er derfor ikke udelukket, at man en Gang maa naa til, at vi her paa Rigsdagen kun trækker de store Linier op og overlader Detailbestemmelserne til at blive ordnet ved Vedtægter. Der kan ganske vist ogsaa derved være adskillige Vanskeligheder, idet Fiskerne omkring et Fiskevand maaske mener, at det bør være dem alene, der bestemmer, hvorledes Vedtægten for det paagældende Sted skal være, medens andre Fiskere, og maaske med nogen Ret, hævder, at ogsaa de bør være medbestemmende. Hvor forskellige Interesserne kan være, fremgaar bl. a. af, at der er indsendt et Andragende til Udvalget fra 3 Fiskeriforeninger om, at et Forbud mod Vaadfiskeri paa et bestemt Sted maatte blive ophævet. Det anføres, at et saadant Forbud vilde være til Skade for disse Vaadfiskere. Men omtrent samtidig kom der et andet Andragende fra et stort Antal Fiskere fra de samme Egne, der gik i stik modsat Retning og krævede Forbudet opretholdt, da dets Ophævelse vilde skade deres Fiskeri umaadeligt. Det er muligt, at begge Parter havde Ret i deres Krav, men man kan ikke imødekomme mere end den ene Part. Jeg nævner kun dette for at vise, hvor forskellige Interesserne er, og hvor vanskeligt det er her at gennemføre en Lov, der imødekommer alle de fremsatte Krav.

Det har været Udvalgets Opgave at søge at forme Lovforslaget saaledes, at man i størst mulig Udstrækning kunde udnytte de forskellige Fiskepladser. I denne Forbindelse har man ogsaa drøftet Bundgarnsspørgsmaalet. I dette Lovforslag som i den i 1907 vedtagne Lov fastslaas det som en almindelig Bestemmelse, at Bundgarnspladser maa benyttes i 3 Aar. Jeg tror, at man i 1907, da man efter mange og lange Debatter naaede til et Resultat, var af den Formening, at hermed var det slaaet fast, at i al Almindelighed kunde Bundgarnspladser kun benyttes i 3 Aar. Det har imidlertid vist sig, at den lille Tilføjelse, der fandtes i den gamle Lov, og som ogsaa findes her, er blevet benyttet paa den Maade, at man sine Steder har sikret enkelte Fiskere Ret til Bundgarnspladser for et betydeligt længere Tidsrum. Udvalget har ment, at 3 Aar burde være den almindelige Tid. Men ogsaa paa dette Omraade kan der være forskellige Forhold at tage Hensyn til, og Udvalget har derfor ikke villet stille noget bestemt Forslag om, at man under ingen Omstændigheder maatte fravige de 3 Aar.